

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem, se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. května 2019, č. j.: 62/2018-190-TAXI/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo změněno prvostupňové správní rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také jen „*dopravní úřad nebo magistrát*“) ze dne 13. června 2018, čj. MHMP 925674/2018. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši xxxx Kč podle ust. § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o silniční dopravě*“), a to za skutek, že žalobce nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 10. října 2017 od 10:21 do 10:36 hodin na trase ulice v Jirchářích a Voršilská v Praze 1 – ulice Podolská 74/43 v Praze 4 byl ve vozidle tovární značky VW Passat, SPZ X, doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, a že provozoval taxislužbu ve vozidle, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, čímž

porušil ust. § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, a ust. § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě a ust. § 21 odst. 1 písm. a) tohoto zákona.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, případně toho, aby soud pokutu snížil. Uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Napadl předchozí správní řízení, neboť tím, že nebyly vyslechnuty kontrolující či přizvané osoby při kontrole, došlo podle jeho názoru k porušení ustanovení o řízení. Dále uvedl, že byla uložena nezákonná sankce, neboť výše sankce má odpovídat skutkově shodným případům, což sice žalovaný konstatuje v odůvodnění rozhodnutí, nikde ale neuvádí aspoň příkladmo, o jaké jiné případy se jedná. Namítl, že rozhodování správních orgánů ve věci poskytnutých přeprav skrze aplikaci UBER je tak rozkolísané, že není možné dovodit, jakými úvahami se tak děje. V tomto postupu spatřuje politické zadání a obecné nálady taxikářské lobby, kdy výše trestu je nepřiměřená. Namítl, že by žalovaný měl předložit rozhodnutí z let 2017 – 2018, aby bylo možné posoudit, jaké pokuty byly ukládány. Publikace stanovisek žalovaného či dopravního úřadu pak rovněž nemůže výši pokuty odůvodnit. V době sankcionovaného jednání nebylo možné dovodit, že přepravy prováděné skrze aplikaci UBER jsou v rozporu se zákonem o silniční dopravě; v tomto smyslu poukazuje na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, čj. 7 Cmo 185/2017-507, kdy je v tomto rozhodnutí uvedeno, že se jedná o jinou smluvní službu v oblasti dopravy, k totožnému závěru dospěl Vrchní soud v Olomouci i v usnesení ze dne 24. 10. 2017, čj. 7 Cmo 180/2017-168. Dále žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 A 96/2015-38, kdy tento soud vyšel ze závěru, že se jednalo o činnost zcela odlišnou od taxislužby. V době provozování přepravy tak zde existovala rozhodnutí vyšších soudů, která definovala tuto přepravu nikoliv jako taxislužbu, a proto i z tohoto měl žalovaný vycházet. Poukaz žalovaného na aplikaci ust. § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nemůže sám o sobě odůvodnit výši pokuty. V odůvodnění napadeného rozhodnutí neposuzuje žalovaný konkrétní skutečnosti případu v kontextu zákonných podmínek pro ukládání pokut, neboť pokud žalovaný vychází z toho, že horní hranice pokuty v daném případě činí 420 000 Kč, je zřejmé, že nerozlišuje mezi dvěma odstavci ust. § 41 zákon o odpovědnosti za přestupky, kdy zvýšení pokuty je možné, neplyne tak přímo ze zákona, proto musí být zdůvodněno.

[3] Dále žalobce namítal, že nelze přijmout úvahu správních úřadů, že přitěžující okolností je nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem, neboť jako přitěžující okolnost nelze vybrat to, co je postižitelné jinými skutkovými podstatami. Takový postup považuje za rozporný se zásadou nulla poena sine lege. Takové posouzení považuje za překročení mezí zákonného trestání.

[4] Žalobce v dalším žalobním bodě namítá, že prvostupňové správní rozhodnutí je vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné, kdy na jedné straně je uvedeno, že vozidlo žalobce nebylo řádně vedeno v evidenci vozidel taxislužby a ve vozidle nebyl doklad oprávnění k podnikání, ve skutečnosti je však žalobce postižen i za jiné jednání, a to, že vozidlo nebylo řádně označeno nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce a vybaveno taxametrem, a že řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby,

což však nebylo součástí předmětu zahájeného přestupkového jednání. Pokud magistrát vyloučil možnost postihovat žalobce za jiné typy deliktů, není možné, aby za ně byl žalobce de facto pokutován, resp. aby takové jednání bylo přítěžující okolností. Znovu opakuje, že předmět přestupkového jednání byl vymezen při zahájení řízení a že přítěžující okolností nemůže být skutečnost, postižitelná podle jiných skutkových podstat. Nesouhlasí ani s úvahou ohledně řádného vedení účetnictví, neboť to nesouvisí s jednáním, za něž byl žalobce postižen. Skutkové podstaty přestupků vytýkaných žalobci neobsahují žádné okolnosti, že by se týkaly spotřebitelů a jejich ochranu, zejména ve vztahu k určitému dopravci a eliminaci takového, s nímž měl spotřebitel negativní zkušenosti. Úvahy o chybějící střešní svítelně TAXI jsou podle názoru žalobce liché, neboť by se jednalo o jinou skutkovou podstatu. Celkově tento postup považuje za obcházení zákona, který je v rozporu s článkem 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále také jen „úmluva“).

[5] Žalobce dále nesouhlasí s odkazy na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se výše pokuty, zejména tam, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokuta ve výši xxxxx Kč, resp. xxxxx Kč, nemůže mít likvidační charakter, neboť takový postup nerespektuje konkrétní okolnosti případu žalobce. Uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 3 As 25/2011, 6 As 64/2013, 6 As 266/2014) se vůbec netýkaly skutku, za něž byl žalobce postižen, a nelze tak vycházet z toho, že se jedná o přestupky z oblasti taxislužby. Rovněž úvaha o možnosti rozložení platby do splátek s výší pokuty nesouvisí. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, kdy nebylo zkoumáno, zda uložená pokuta nebude likvidační, i když bude žalobce pasivní v řízení. Závěry z tohoto rozhodnutí je podle jeho názoru nutné vykládat pečlivěji v případě fyzické osoby – podnikatele, kdy výše pokuty pro fyzickou osobu může být likvidující. Žalobce odkazuje na průměrný výdělek v podnikatelském segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů jako podmíněně relevantní, pro rok 2017 podle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí činí 22 040 Kč. I tuto skutečnost tak měl podle názoru žalobce žalovaný zkoumat.

[6] V dalším žalobním bodě namítá, že je nutné dodržovat pro uložení pokuty zásady použitelné pro trestní řízení, což podle jeho názoru nebylo respektováno zejména v případě dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí, které překračovaly obecnou zákonnou lhůtu podle správního řádu, neboť žalobce měl spáchat přestupek dne 10. 10. 2017, stíhán začal být dne 13. 6. 2018, prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 5. 2019, tedy po 18 měsících. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3300/2013, kdy mělo minimálně dojít k mírnějšímu trestu.

[7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl obdobné důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že je možné vycházet z toho, že protokol o kontrole je jedním z podkladů, v daném případě nebyl rozpor v otázce realizace přepravy, proto bylo možné z něj vyjít, žalobce pak skutkový stav rovněž nerozporuje. V případě ukládání pokut u přeprav realizovaných přes aplikaci UBER bylo rozmezí pokut v roce 2017 od 70 000 Kč do 120 000 Kč. Magistrát i žalovaný v předmětném období zveřejnily svá stanoviska, že přeprava prostřednictvím této aplikace je v rozporu s právem, toto stanovisko nakonec podpořil i Nejvyšší správní

soud, posléze proběhla novela zákona o silniční dopravě. Žalobce spáchal dva přestupky, proto byla pokuta zvýšena na základě asperační zásady. Poukázal na účel stanovených povinností i uložené pokuty. K výši pokuty uvedl, že majetkové a osobní poměry obecně nejsou posuzovány, při uložení pokuty se přihlíží k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, k průměru výdělku poukázal, že zde nejsou rozlišovány jednotlivé formy výkonu (zaměstnanec, podnikatel), a že žalobce vykonával činnost v Praze, kde jsou výdělky vyšší, přičemž žalobce neprokázal svou součinnost při zjišťování těchto poměrů. Ohledně délky řízení poukázal na to, že v zákoně je stanovena pořádková lhůta, při projednávání věci nedošlo k promlčení odpovědnosti za přestupek.

[8] O žalobě již soud rozhodl rozsudkem ze dne 2. 7. 2020, čj. 6 A 112/2019-36. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2021, čj. 2 As 257/2020-37, a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku ve vztahu ke zrušení rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud tento právní názor, kterým je zdejší soud v dalším řízení vázán: „[20]

Stěžovatel však v žalobě formuloval rovněž eventuální petit, jímž se domáhal případné změny výše uložené pokuty. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As 39/2006 - 45, je žalobce oprávněn pro případ (ad eventum), že soud zamítne žalobu jako nedůvodnou, navrhnout, aby soud od uložení správního trestu upustil nebo jej snížil. Pokud soud žalobu jako nedůvodnou zamítne a o eventuálním petitu týkajícím se moderace trestu nerozhodne, je řízení před soudem zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Pro tuto vadu Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozsudek zruší z úřední povinnosti. Povinnost soudu rozhodnout o návrhu na moderaci i v případě nedůvodné žaloby nelze považovat za projev formalismu, ale naopak za naplnění principu ochrany práv, který dává každému právo domáhat se stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu v souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[21] *Přestože stěžovatel v nyní posuzované věci v žalobě navrhl moderaci pokuty, městský soud v rozsudku tento návrh opomněl vypořádat. O stěžovatelově návrhu na moderaci správního trestu se soud zmínil pouze v části rozsudku popisující obsah žaloby. Ve výroku ani v odůvodnění napadeného rozsudku se však tímto návrhem vůbec nezabýval, tedy neuvedl žádné související skutkové nebo právní důvody a závěry. Z rozsudku proto není zřejmé, zda a jakým způsobem o návrhu rozhodl. Z tohoto důvodu je rozsudek městského soudu v části, v níž se nezabýval návrhem stěžovatele na moderaci uložené pokuty, nepřezkoumatelný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019 - 31). K této vadě přihlédl Nejvyšší správní soud v souladu se závěry rozsudku č. j. 6 As 39/2006 - 45 z moci úřední ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. i přesto, že ji stěžovatel v kasační stížnosti nenamítl.*

[22] *Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelný, nebrání tato vada přezkumu dalších kasačních námitek. Jak totiž vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 AfS 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS, důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.*

[23] Podle stěžovatele nelze z napadeného rozhodnutí seznat, jak žalovaný postupoval při stanovení výše pokuty s ohledem na skutkově obdobné případy. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, však nestanoví správním orgánům povinnost v odůvodnění konkrétně identifikovat podobná rozhodnutí, z nichž při rozhodování vychází. Skutkově či právně obdobné případy mohou správní orgány pro posílení přesvědčivosti v odůvodnění specifikovat, pokud tak však neučiní, nemá to vliv na zákonnost nebo přezkoumatelnost rozhodnutí. Požadavek na rovný přístup k jednotlivým případům a ochranu legitimního očekávání mohou správní orgány naplnit, aniž by odkazovaly na svá konkrétní dřívější rozhodnutí.

[24] Stěžovatel v žalobě podotkl, že nedisponuje databází správních rozhodnutí; zároveň ale tvrdil, že rozhodovací praxe správních orgánů v případech týkajících se přeprav prostřednictvím aplikace Uber je značně rozkolísaná. Jestliže v žalobě namítl rozpor správních rozhodnutí s dřívější rozhodovací praxí, bylo na něm, aby současně doložil, že správní orgány v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodovaly odlišným způsobem, resp. že napadené rozhodnutí bylo excesem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013 - 33, nebo ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Azs 191/2020 - 51). Existence ustálené správní praxe je skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS).

[25] Navzdory značné obecnosti žalobní námitky rozporu rozhodnutí s dřívější rozhodovací praxí byl městský soud povinen vypořádat se se souvisejícím důkazním návrhem. V souvislosti s tvrzením o nestálé rozhodovací praxi žalovaného stěžovatel navrhl provedení důkazu podobnými případy z rozhodovací praxe žalovaného v rozmezí let 2017 a 2018. Městský soud se přitom tímto důkazním návrhem vůbec nezabýval. Platí, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení. Vždy je však povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72, a také bohatá judikatura Ústavního soudu k otázce opomenutých důkazů, např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94). Městský soud proto své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž z tohoto důvodu.

[26] Stěžovatel namítl nestálost rozhodovací praxe v době spáchání přestupku, která se měla promítnout do úvah o stanovení výše pokuty. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 291/2016 - 136, jímž soud zrušil do té doby pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 A 96/2015 - 38, byl vydán až dne 31. 10. 2017, tedy po dni, kdy došlo ke spáchání přestupku. Ke dni přestupkového jednání stále platily závěry rozsudku městského soudu č. j. 1 A 96/2015 - 38, podle nichž v rozhodné době (v tam řešené věci na začátku roku 2015) zákon neomezoval sdílenou přepravu realizovanou prostřednictvím aplikace UberPop. Stěžovatel odkázal také na civilní judikaturu vrchních soudů, která přepravu nequalifikovala jako klasickou taxislužbu, nýbrž jako jinou smluvní službu v oblasti dopravy.

[27] Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, podle něhož následky dysfunkce veřejné moci nelze klást k tíži jednotlivce (rozsudky ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, č. 1746/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 As 17/2009 - 61, č. 2408/2011 Sb. NSS).

Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že v době spáchání přestupku relevantní judikatura skutečně nebyla ustálena. V tomto směru pro výklad zásadní a rovněž medializovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 291/2016 - 136, který změnil do té doby platné závěry, byl vydán až s třítydenním odstupem poté, co se stěžovatel přestupku dopustil. Uvedený rozsudek rovněž relativizoval dřívější závěry civilních soudů, na něž se stěžovatel odvolával. Za této situace Nejvyšší správní soud přisvědčil argumentaci stěžovatele, že správní orgány měly brát při ukládání správního trestu tuto okolnost v potaz a zohlednit ji při stanovení výše pokuty. Neustálenost či proměnlivost judikatury správních soudů nelze klást k tíži pachatele přestupku. V případě, že judikatura dosud nezaujala jasný postoj k posouzení určité činnosti, resp. toho, zda materiálně naplňuje znaky určité skutkové podstaty, mají správní orgány ukládat spíše mírnější sankce, které budou působit více výchovně a signalizovat problematičnost takového jednání. Pokuty ukládané v dřívějších letech by proto měly odrážet případnou omluvitelnou neznalost přestupců a neustálenost právního posouzení vytýkaného jednání. Jinak řečeno, je legitimním a vhodným postupem, pokud správní orgán nejprve postihuje určitý nový typ porušení zákona mírnějšími sankcemi, zvláště není-li rozhodovací praxe stabilní (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2020, č. j. 10 A 187/2019 - 51), v souladu se zásadou in dubio mitius. Až spolu s ustálením rozhodovací praxe a zvýšením společenského povědomí o trestnosti jednání lze funkce správního trestu naplňovat prostřednictvím ukládání vyšších pokut, samozřejmě v mezích zákona a po zvážení veškerých pro věc relevantních okolností.

[28] *Městským soudem zmíněná novelizace zákona o silničním provozu (patrně myšlen zákon č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony) pak skutečně nepřinesla žádné pro věc podstatné změny. Platí tedy, že správní orgány měly při ukládání pokuty zohlednit dosavadní nestálost rozhodovací praxe soudů, neboť novelizací nedošlo k vyjasnění relevantní právní úpravy.*“

[9] Žalovaný následně doplnil své vyjádření k žalobě, uváděl, že v době spáchání přestupku dne 10. 10. 2017 byla správní praxe ustálena a veřejně známá, kdy za obdobné přestupky byly ukládány pokuty ve výši 95 000 Kč za skutek ze dne 11. 10. 2017 (nezapsání vozidla do evidence), ve výši 90 000 Kč za skutek ze dne 5. 10. 2017 (nezapsání vozidla do evidence), ve výši 90 000 Kč za skutek ze dne 10. 10. 2017 (nezapsání vozidla do evidence), ve výši 100 000 Kč za skutek ze dne 2. 11. 2016 (nezapsání vozidla do evidence a nevybavení dokladem o oprávnění k podnikání). Po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu se jednalo o pokutu ve výši 120 000 Kč za skutek ze dne 11. 3. 2019 (nezapsání vozidla do evidence), a ve výši 130 000 Kč za skutek ze dne 28. 3. 2018 (nezapsání vozidla do evidence). Namítl, že ve věci nezapsání vozidla do evidence a absence dokladu o oprávnění k podnikání judikatura nejednotná nebyla, a žalovaný zohlednil ve výši sankce, že skutek byl spáchán před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 291/2016-136 (před dnem 31. 10. 2017 – dále také v textu jen jako rozsudek Nejvyššího správního soudu). Rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507 a 7 Cmo 180/2017-168, se týkalo otázky zákazu společnosti Uber zprostředkovávat taxislužbu, Vrchní soud nijak nevyloučil, že služby zprostředkované společností Uber jsou podřazeny pod zákon o silniční dopravě, a tím ani základní povinnosti společné všem podnikatelům v oblasti dopravy.

[10] Žalobce pak k doplnění vyjádření žalovaného podal podání, v němž namítal, že pokuty ve výši xxx Kč byly ukládány i po vydání rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu ze dne 31. 10. 2017, což dokládá dalšími rozhodnutími, které soud následně provedl k důkazu, ač se jedná o listiny, které jsou oběma účastníkům známy, neboť se jedná o rozhodnutí žalovaného nebo Magistrátu hlavního města Prahy ve věci ukládání pokut za obdobné skutky, jako v tomto případě). Z takto doplněného dokazování soud zjistil tyto skutečnosti nezbytné pro posouzení výše uložené sankce (pokuty). Ve věci vedené u žalovaného pod čj. 56/2019-190-TAXI/3, spočívalo delikt ní jednání v porušení ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě (nezajištění ve vozidle dokladu o oprávnění k podnikání) a ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě (provozování taxislužby vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby), a to dne 4. dubna 2018 při kontrolní jízdě, pokuta byla uložena ve výši xxxxxx Kč. Ve věci vedené u žalovaného pod čj. 123/2019-190-TAXI/3, spočívalo delikt ní jednání v porušení ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě (nezajištění ve vozidle dokladu o oprávnění k podnikání) a ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě (provozování taxislužby vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby), a to dne 19. ledna 2018 při kontrolní jízdě, pokuta byla uložena ve výši 100 000 Kč. Ve věci vedené u žalovaného pod čj. 171/2019-190-TAXI/3, spočívalo delikt ní jednání v porušení ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě (nezajištění ve vozidle dokladu o oprávnění k podnikání) a ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě (provozování taxislužby vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby), a to dne 27. března 2018 při kontrolní jízdě, pokuta byla uložena ve výši xxxxxx Kč.

[11] Z těchto důvodů žalobce namítá, že i po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný nebo magistrát ukládal pokuty za téže skutky jako v této věci ve výši xxxxxx Kč, jeho správní praxe tak nebyla ustálená, a v tomto případě tak měla být uložena pokuta v nižší sazbě, neboť skutek byl spáchán před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[12] Ze shora uvedeného doplněného zjištění soud nedospěl k závěru, že by správní praxe žalovaného byla rozkolísaná, nebo že by neodpovídala obecným zásadám pro ukládání trestů, případně že by vybočovala ze zákonné sazby pokuty, čímž by došlo k porušení základních zásad správního řízení (tedy zejména zásady obdobného posouzení skutkově stejných či podobných případů podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu). Pokud za určitý časový předěl budeme považovat vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 31. 10. 2017, pak ani před vydáním tohoto rozsudku, ani po jeho vydání soud nezjistil nic, co by nasvědčovalo nejednotnému rozhodování či posouzení skutkově obdobných případů. V této souzené věci se jedná o porušení povinností podle zákona o silniční dopravě v tom smyslu, že ve vozidle chyběl doklad o oprávnění k podnikání a vozidlo nebylo zapsáno do evidence, které podle názoru soudu nebyly nijak zpochybněny ani vydáním rozsudku Vrchního soudu v Olomouci dne 27. 9. 2017, který se týkal poněkud jiných právních otázek (zprostředkování taxislužby společností Uber). Je pravda, že tento souzený skutek se stal v mezidobí mezi vydáním rozsudku Vrchního soudu a Nejvyššího správního soudu, kdy mohla panovat určitá nejistota ohledně posouzení povahy činnosti společnosti Uber, to se však podle názoru soudu nemohlo vztahovat na obecná ustanovení o povinnosti řidičů podle zákona o silniční dopravě, jichž se rozsudek Vrchního soudu netýkal a nijak je nerozebíral (zejména s ohledem na možnou delikt ní odpovědnost). Uloženou pokutu tak v tomto smyslu ve výši xxxxx Kč, když zákonná sazba v té době činila 350 000 Kč, resp. 420 000 Kč, soud považuje za pokutu uloženou ve výši, která odpovídá

ostatním uloženým pokutám za srovnatelné přestupky spáchané v tomto období (jak plyne shora z dalších zjištění, pokuta za dva delikty nikdy nebyla uložena ve výši nižší, než 100 000 Kč, u pokut ve výši 90 000 Kč a 95 000 Kč šlo o skutek, kdy nebylo sankcionováno porušení nedostatku povolení k podnikání ve vozidle, což je delikt podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě). Při zohlednění toho, že při takovém posouzení soud nezkoumá jednotlivé individualizující okolnosti vedoucí k uložení pokuty v každém konkrétním případě (což ale nečiní ani účastníci ve svých procesních podáních), soud považuje pokutu uloženou ve výši xxxx Kč za dva delikty spáchané dne 10. 10. 2017 před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu, za pokutu uloženou ve srovnatelné výši, jako v jiných případech.

[13] Ač tak k uložení pokuty v této věci došlo za skutek, který se stal před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu a po vydání rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, ze všech shora uvedených skutečností má soud za to, že se jednalo v rámci zákonné sazby o výši pokuty, která byla v obdobných případech za tyto delikty ukládána. Soud je pak dále toho názoru, že nestálá rozhodovací praxe soudů v daném případě mohla činit maximálně dva měsíce (vydání rozsudku Vrchního soudu v Olomouci a Nejvyššího správního soudu), přičemž tato nestálost se netýkala dodržování povinností podle zákona o silniční dopravě a deliktů odpovědnosti podle tohoto zákona (věc posuzovaná Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 10. 2017 se týkala řidiče vozidla, aniž ten byl držitel oprávnění řidiče taxislužby). Ta zůstávala stále táž, Vrchní soud v Olomouci se deliktů odpovědností či závažností těchto deliktů ve svém rozsudku nijak nezabýval a ani nemohl, neboť to vůbec nebylo předmětem jeho řízení.

[14] K námitce žalobce v tom smyslu, že pokuta ve výši xxxx Kč byla za srovnatelné delikty ukládána i po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu, což vyplývá ze shora provedených důkazů, soud uvádí, že tuto skutečnost nepovažuje za natolik zásadní, aby mohla na shora uvedeném závěru týkající se správní praxe žalovaného něco změnit. Z žalobcem předložených rozhodnutí žalovaného je tato praxe patrná, nelze však podle názoru soudu při zákonné sazbě pokuty ve výši 420 000 Kč hovořit o nesprávné správní praxi či vybočení z rozhodování, když tyto rozdíly lze přičítat jiným individuálním okolnostem při ukládání pokuty v těchto jiných řízeních. Navíc, jak bylo shora uvedeno, vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 nepovažuje při posouzení deliktů odpovědnosti podle zákona o silniční dopravě (když tento rozsudek se týkal jiné deliktů odpovědnosti) za natolik zásadní, aby mohla při stále téže zákonné úpravě výrazně ovlivnit uloženou výši pokut či hodnocení nebezpečnosti deliktů jednání. Soud tak uzavírá, že i když je patrné, že i po vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu došlo k uložení pokut ve výši xxxxx Kč za obdobné skutky, nejedná se o tak výrazný nepoměr při respektování zákonné sazby, který by mohl být posuzován jako nejednotnost rozhodování či nejedná správní praxe. Pokud tuto výši pokuty ukládal magistrát, žalovaný v rámci odvolacího řízení neměl žádnou zákonnou možnost uloženou pokutu zvýšit a tak reagovat na vývoj v judikatuře, navíc se podle názoru soudu jednalo o časové období, které nebylo příliš vzdálené od vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu, proto reakce magistrátu mohlo být delší.

[15] K případné moderaci uložené pokuty soud uvádí následující. Po zvážení shora uvedených zjištění soud nedospěl k závěru, že by pokuta uložená ve výši xxxx Kč

byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, a že by tak byl prostor k jejímu snížení nebo upuštění od jejího uložení ve smyslu ust. § 78 odst. 2 soudního řádu správního. Jak bylo shora uvedeno, zákonná sazba pokuty v daném případě činila 420 000 Kč, proto uložení pokuty ve výši xxxxx Kč za skutky, které byly posouzeny jako porušení ustanovení zákona, které bylo v té době rozšířené, nemá soud za zjevně nepřiměřené. V odůvodnění obou správních rozhodnutí jsou uvedeny okolnosti, které výši pokuty zdůvodňují, ty odpovídají zákonným podmínkám pro uložení pokuty, proto podle názoru soudu výše uložené pokuty nijak nevybočuje ze zákonného rámce. V jednotlivých okolnostech, které se týkají výše pokuty za jiné obdobné delikty, pak soud odkazuje na odůvodnění shora, kdy tyto skutečnosti rozebíral v souvislosti s namítanou nejednotnou správní praxí žalovaného, když návrh žalobce v podané žalobě rovněž na svou předchozí argumentaci obsahově odkazuje, neboť k samotnému návrhu na snížení pokuty žádnou další konkrétní argumentaci neuvádí.

[16] Další závěry týkající se důvodnosti podané žaloby nebyly zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu nijak zpochybněny, soud tak ve svém posouzení odkazuje na právní závěry uvedeny ve svém předchozím rozsudku.

[17] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. prosince 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu